

[Krag.]

Lettelse. Hvor Talen er om de store Villaejere kan man sige, at Ejendomsskatternes Nedsættelse i Virkeligheden falder paa et Sted, hvor den ikke burde falde — det er jeg saamænd ikke i og for sig uenig med den højtærede Minister i —, men Konsekvensen af Ejendomsskatternes Nedsættelse vil ganske afgjort blive den, at de faar en betydelig Forøgelse af deres Indkomstskat.

Jeg tør nok anstille dette Ræsonnement, fordi det er ganske det samme Ræsonnement, som den højtærede Minister her i denne Sal og ud over Landet har anstillet som Forsvar for, at man af Kriseforligets Millioner tildeler Folk med betydelige Indkomster væsentlige Andele. Men jeg vil i øvrigt sige til den højtærede Minister, at dette Spørgsmaal skal saamænd ikke skille os. Den højtærede Minister skal ikke spille sit Krudt paa at skyde disse Krav ned, thi dem kan vi godt forhandle os til Rette om — det kan vi meget godt, højtærede Hr. Minister. Paa den Indvending skal, som sagt, Sagen efter vort Ønske paa ingen Maade strande. Dertil er efter vor Mening hele dette Spørgsmaals Betydning for dybtgaaende, og Landbrugets berettigede Krav om en Skattereform for vældige.

Om saa denne Refom skal omfatte ogsaa Landkommuner med bymæssig Bebyggelse og saadanne Kommuner, hvor Jorden i udpræget Grad ikke udnyttes som Landbrugsjord, hvor den landbrugsfaglige Del af Befolkningen udgør en lidet betydende Minoritet som f. Eks. i Gentoftes Kommune, nuvel, højtærede Minister, derom kan vi forhandle. Vi kan maaske komme til Rette om, at der i saadanne Kommuner skabes i hvert Tilfælde lignende Kauteler mod en Skatteudplyndring af Grundbesidderne, som er skabt i Hovedstaden og i Provinsbyerne gennem Lovgivningen af 31. Marts 1926. Lad os bare komme ind i en saglig Forhandling om denne Sag og lægge disse Agitationstal ad acta, som i Virkeligheden overfor selve Problemet er saa saare lidet værdifulde, saa skal den højtærede Minister se, saa kommer vi nok til Rette om Tingene.

Men Hovedsagen er selvfølgelig, at Ejendomsskatterne paa det egentlige Landbrug nedsættes. Det er efter vor Opfattelse en tvungende Nødvendighed i Tider, hvor Tusinder og atter Tusinder af Danmarks Landbrugsejendomme drives med Underskud og det baade for de store, de middelstore og de smaa Ejendommers Vedkommende. Krisen, højtærede Minister, gør

en saadan Foranstaltning tvungende nødvendig, og de Produktions- og Afsætningsvilkkaar, hvorunder det danske Landbrug kommer til at arbejde ud i en fjern Fremtid, gør en dybtgaaende permanent Ændring af det Skatteniveau paa faste Ejendomme, som man er naaet til gennem Aarene, tvungende nødvendig.

Derfor henstiller jeg ogsaa saa energisk, som jeg kan det til den højtærede Minister, at han tager det Udtryk, hvormed han har betegnet det foreliggende Forslag, „finansiel Bolschevisme“, i sig igen. Jeg synes ikke, det klædte den højtærede Minister paa Baggrund af Regeringens hidtidige Stilling til dette Problem.

Jeg siger til den højtærede Minister: Prøv at genkalde i Erindringen Sommerens Stilling fra de samvirkende Landboforeningers og Husmandsforeningers og den højtærede Ministers særlig landbrugskyndige Kollegas Landbrugsministerens Side, genkald i Erindringen Udtalelserne paa den socialdemokratiske Kongres. Den højtærede Minister vil da sikkert komme til at erkende, at det Forslag, som her foreligger, ganske simpelt er en Konsekvens ikke blot af de store økonomiske Vanskeligheder, hvori Landbruget befinder sig, men ogsaa af hele den Udvikling og den Forhandling, som paa dette Punkt har fundet Sted.

Jeg tror ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister, som jo har sin Rod paa Landet, ligesom jeg har det, og som meget vel gennem Slægt og Venner og sin store Bekendtskabskreds ud over samtlige Landsdele er bekendt med Landbrugserhvervets overordentlige Vanskeligheder, erkender Berettigelsen af dette Krav; men det er blot saaledes, at den højtærede Ministers politiske Situation i Øjeblikket hindrer ham i at vedkende sig en Forstaaelse deraf, som i hvert Tilfælde under de hidtidige Forhandlinger om denne Sag ikke har fundet Udtryk.

Nu siger den højtærede Minister, at den Krisehjælp, man har tildelt Landbruget, er langt mere værd. Ja, naturligvis er denne Krisehjælp i det Øjeblik, den udbetales, noget værd for somme, lidet eller intet værd for andre, som ikke gennem Krisehjælpen paa nogen Maade varigt kan hjælpes; det er jo noget den højtærede Minister ved, og det fremgaar ogsaa af hele den Situation, der for Øjeblikket foreligger med Hensyn til Krisehjælpen til Landbruget. Det er jo saaledes, at ligesom de 24 Mill. Kr., der hidtil er anvendt, ikke har hjulpet Landbruget et Skridt fremad til at overvinde Krisen, saaledes vil de resterende 17—18 Mill. Kr. heller ikke kunne det. Men det er